

Libris RO

Respect pentru oare Sandra Brown

Copyright © 1989 Sandra Brown

Traducere publicată prin înțelegere cu Bantam Books,
un imprint al Random House,

o divizie a Penguin Random House LLC

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Prizonierul iubirii
Sandra Brown

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Prizonierul iubirii / Sandra Brown
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4595-1

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN

Prizonierul iubirii

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA®
2019

capitolul 1

Ochi migdalați. Coafură elegantă. Siluetă suplă.

Scout Ritland se gândi la primele impresii despre femeia pe care o zărise în colțul opus al sălii de bal. Era o femeie foarte atrăgătoare, care ieșea în evidență. Între ei doi, se întindeau o mulțime de bărbați îmbrăcați în negru, care se îmbătau cu laude de sine și cu puncte de fructe tropicale, făcându-i chiar și pe cei mai pretențioși băutori să se simtă suficient de bine încât să sară dezbrăcați în valurile Pacificului.

Scout nu era atât de amețit, dar avea o senzație plăcută de toropeală. Era la fel de puternică precum chemările păsărilor de noapte din jungla care înconjura pământurile amenajate de la Coral Reef, superba stațiune estivală care în seara aceea se bucura de marea inaugurare oficială.

Punciul tare avea tendința să topească inhibițiile, principiile morale ascunse și să înfrângă prejudecățile despre egalitatea dintre sexe. Cu ochii sticloși din cauza alcoolului și a neobișnuitei credințe în superioritatea sexului tare, Scout o privi lung pe femeia în rochie albă și strânsă pe corp. Fără nici o urmă de remușcare, o studia doar ca pe un obiect sexual.

Parrish Island avea acest efect asupra oamenilor. Locul acela, doar un punct dintr-un lanț de puncte pe o hartă a Pacificului de Sud, era îmbătător.

Abundau florile parfumate, smochinii banian și cocotierii, dar nu și infatuarea yankeilor.

Doar cu câteva ore înainte, Scout fusese cucerit, în cele din urmă, de farmecul insulei. Pentru prima dată de la sosirea lui cu luni înainte, privise dincolo de pereții de marmură roz ai hotelului. Până în clipa aceea, îi acaparase atât de mult timpul, energia și mintea, încât nu avusese ocazia să se bucure de insula virgină și de locuitorii ei prietenoși.

În mod special de un anumit locuitor – de femeia în alb. La naiba, era superbă! Distantă. Chiar ușor arogantă. Îi observase privirea lungă și îi răspunsese, la rândul ei, cu o examinare rece. Apoi, de parcă nimic legat de el nu o putea interesa, continuase să-l ignore.

Scout era fascinat. Nu o văzuse pe lângă stațiune cât timp aceasta fusese în construcție, deci nu era vreo angajată a hotelului. Soția vreunui angajat?

Era un gând al naibii de deprimant. Îl alungă în timp ce își goli paharul. Dacă era căsătorită, unde se afla soțul ei? Ce bărbat întreg la minte lăsa o femeie care arăta ca ea să se preumbe într-o încăpere plină de bărbați care erau departe de casă de luni întregi?

Nu, Scout se îndoia că era măritată sau că avea o legătură serioasă. Nu arăta ca fiind *luată*. Atunci cine era? – se întrebă el în timp ce, fără să o scape din priviri, studie dezinteresat șirul de mâncăruri exotice de pe una dintre mesele tip bufet.

– Bună treabă, domnule Ritland! comentă cineva în treacăt.

– Mulțumesc.

O parte mare din stațiune era construită deasupra apelor lagunei liniștite. Scout proiectase minunea, lucrând împreună cu arhitectul. Datorită eforturilor lui ingenioase, își primea partea de glorie. Mâna îi fusese

strânsă de atâtea ori, încât avea crampe musculare. Și îl durea zona în care fusese bătut sincer pe umăr când primise felicitările pentru treaba bine făcută.

Mergând legănat mai mult din cauza beției succesului decât a celei provocate de puncii de fructe, își croi drum prin mulțime. Destinația lui era femeia care stătea sub una dintre deschiderile arcuite și înalte ce dădeau afară.

Când ajunse la o distanță potrivită pentru o discuție, ea se întoarse brusc și îl privi fix. Scout se opri și trase adânc aer în piept.

Ochii migdalați, ușor ridicați la coadă, nu erau căprui-închis, așa cum se așteptase, ci albaștri. Erau de un albastru neon. Albastru electrizant și superb.

– Scout, unde te duci? Mă bucur că te-am prins înainte să pleci.

Cineva îl apucă de cot și se trezi că este întors pe loc. Ținându-și privirea ațintită spre femeie cât putu de mult, întoarse capul fără tragere de inimă.

– Ah, domnule Reynolds!

Scout strânse mâna întinsă spre el.

– Corey, îl corectă magnatul de hoteluri. Ai făcut o treabă grozavă. Ai obosit să auzi asta, nu-i așa?

El clătină din cap și râse ironic.

– Niciodată.

– Nu mai e nevoie să-ți spun cât de mulțumiți suntem. Spun asta în numele tuturor din corporație.

– Mulțumesc, domnule.

Scout nu-și putea permite să fie nepoliticos cu bărbatul care îi semnase cecurile consistente, dar privi fugar peste umărul lui. Ea dispăruse. La naiba!

- N-a fost un demers simplu, continuă Corey Reynolds. Mai ales când ne gândim la greutățile pe care le-ai întâmpinat în timpul construcției.

- Te referi la atitudinea insularilor față de acțiunea în sine? întrebă Scout.

Celălalt bărbat incuviință din cap.

- Cu siguranță, n-au înțeles ce înseamnă termenele-limită sau ziua de muncă de opt ore, spuse Scout cu sinceritate. Stimulentele acordate de-a lungul timpului nu i-au ademenit de la nici o sărbătoare - și au vreo zece pe lună. Totuși, asta nu m-a deranjat atât de tare ca hoția. Îmi cer încă o dată scuze deoarece am depășit bugetul pentru materiale.

- Nu a fost vina ta că au tot dispărut. Știu că ai încercat din răputeri să-i prinzi pe hoți.

- Nemernici vicleni! mormăi Scout în barbă. Chiar am stat patru nopți de veghe. Iar în noaptea în care am decis că nu mai avea nici un rost și m-am dus la culcare, au dat din nou lovitura.

Zărind o pată de material alb cu coada ochiului, Scout întoarse capul spre terasă. Văzu doar luna și simți aerul sufocant și înmiresmat. Ea oare mai era afară, ascunsă în umbrele din grădinile tropicale?

- ... cum ai petrecut?

- Poftim?

Ce îl întrebase domnul Reynolds? Oh, da!

- Nu, n-am văzut nimic din insulă, în afară de zona înconjurătoare a stațiunii. Mă gândeam să-mi iau liber vreo săptămână înainte să plec acasă.

- Ce idee bună! Oferă-ți timp să te mai relaxezi înaintea de nuntă. Bănuiesc că încă este valabilă.

- La sfârșitul lunii viitoare.

Domnul Reynolds zâmbi și întrebă:

- Ce mai face domnișoara Colfax?

Corey Reynolds făcuse cunoștință cu Jennifer Colfax la un dineu în Boston, unde se afla sediul Reynolds Group. La momentul acela, stațiunea Coral Reef era doar un proiect. Scout se bucura că directorul își amintea de numele logodnicei lui. Întotdeauna putea să se bazeze pe faptul că Jennifer făcea impresie bună.

- În scrisori îmi spune că este bine, răspunse el.

- Tot frumoasă?

Scout zâmbi larg.

- Foarte frumoasă.

Bărbatul mai în vârstă chicoti.

- Ai încredere în ea dacă o lași singură atâta vreme.

- Am ajuns la o înțelegere înainte să plec. Nu mă puteam aștepta să rămână singură acasă în fiecare seară cât urma lipsesc. A fost liberă să aibă întâlniri, atâta vreme cât rămâneau la stadiul platonice.

- Nu că ai încredere, ești și generos. Totuși, știi că abia așteaptă ca logodnicul ei să se întoarcă în State.

Scout ridică din umeri.

- S-a dus câteva luni în Europa în timpul verii. O mai ține ocupată magazinul de antichități al mătușii ei.

- Serios? întrebă Reynolds cu un interes politic. Ce face acolo?

- Pierde vremea - acesta este primul lucru care îmi vine în minte.

Jennifer pierdea multă vreme cu antichitățile, muzica, moda.

- Și soția mea pierde vremea. Atunci când nu face cumpărături, adăugă Corey Reynolds cu un râset.

Sorbind din paharul cu punci, întrebă: Superbe, nu-i așa?

Scout urmări direcția în care se îndreptă privirea lui Corey. Se uita la una dintre fetele de pe insulă angajate să servească aperitive. Era îmbrăcată într-un sarong scurt cu imprimeu floral, înfășurat cu măiestrie în jurul corpului mlădios. Asemenea majorității insulelor, era minionă și foarte frumoasă, cu păr negru și lucios, ochi negri scâpărători și un zâmbet amabil.

– Chiar dacă sunt logodit și pe cale să mă însor, spune Scout, n-am scăpat din vedere faptul că una dintre bogățiile naturale din Parrish Island este frumoasa populație feminină.

Reynolds își întoarse privirea spre Scout.

– Ce ai de gând să faci pe insulă în timpul liber?

– Să uit de mine. Să scap de probleme, muncitori care se mișcă încet și de telefon. Să pescuiesc. Poate să și vânez. Să fac surf. Să stau pe plajă și să nu fac absolut nimic. Se aplecă și adăugă: Dacă mă prinde vreo băștinașă frumoasă, cu sâni goi, să nu veniți să mă salvați prea repede!

Corey Reynolds chicoti și îl lovi ușor pe spate.

– Ștregarule! Îmi place umorul tău. După ce dădură mâna, Corey Reynolds laudă din nou isprava inginerescă a lui Scout. Ne vedem în Boston. Vreau să vorbim despre niște proiecte viitoare. Hai să luăm prânzul într-o zi! Eu, tu și Jennifer.

– Ne-ar plăcea foarte mult, domnule. Mulțumesc.

Urmărindu-l pe bătrân îndepărtându-se, Scout abia reuși să-și ascundă entuziasmul. Nu voia să devină parte din Reynolds Group. Personalitatea lui nu se potrivea cu stilul corporației, iar mediul acela i s-ar fi părut

înăbușitor din punct de vedere creativ. Dar cu siguranță își dorea alt contract cu grupul și se părea că exact asta avea în minte Corey Reynolds. Stațiunea Coral Reef fusese primul lui proiect de durată. Știa cât de important era să-și valorifice succesul cât încă se afla în vizorul constructorilor.

După discuția cu Corey Reynolds, simți că avea și mai multe motive să sărbătorească. Luând încă un pahar de punci de la o chelneriță cu o tavă de argint, trecu dincolo de arcada terasei și ieși afară.

Pereții exteriori ai stațiunii erau împodobiți cu bougainvillea, ce își întindea mănunchiurile dese de flori vibrante. Nu se uitase la costuri când decorase hotelul în interior și la exterior. În vase orientale neprețuite erau ferigi luxuriante și palmieri ornamentali. Arbuștii plumeria erau perfect tunși. Asemenea unor licurici imenși, torțele pălpăiau în interiorul felinarelor din piatră, amplasate strategic de-a lungul cărărilor întortocheate din grădină.

De pe terasa principală, larg deschisă, trepte mici duceau la un nivel inferior. O cărare cotea la stânga spre piscina pe trei niveluri, cu cascadă artificială și fântâni arteziene. Alta cobora spre plajă, unde nisipul era o fâșie de un gălbui palid între peluza îngrijită și clipocitul senin al apei.

Câțiva petrecăreți care căutau intimitate se strecuraseră afară din sala de bal. Un grup de bărbați asiatici discutau afaceri pe deasupra băuturilor de pe o masă aflată pe cea mai joasă terasă. Un cuplu se săruta sub un palmier de pe peluză, ignorându-i pe cei din jur. Alt cuplu se plimba de mână pe mal, încă purtând hainele de seară și cu pantofii atârând în mâini.

În mijlocul priveștiții scaldate în razele lunii, stătea o siluetă solitară. Scout, parcă hipnotizat, coborî treptele spre ea. Razele lunii pe rochia ei albă o făceau la fel de vizibilă în întuneric precum licărirea unui far. Rămase nemișcată, cu fața spre ocean, privind lung spre apă, de parcă ar fi comunicat într-un mod tăcut și sacru.

„Ce rochie superbă!“, se gândi Scout în timp ce se apropie. „Jennifer nu ar fi fost de acord.“ Puține femei din New England ar fi făcut-o. Era extrem de simplă, dar din cale afară de sexy. Rochia pe corp avea o crăpătură adâncă pe un picior, iar un umăr era complet dezgolit. Briza înmiresmată mula materialul pe ea, subliniindu-i sânii și V-ul dintre coapse.

Gândurile lui Scout erau aceleași care îi țineau pe preoți în frâu. Pentru o clipă, simți lovitura secerătoare a sentimentului de vinovăție din cauza lui Jennifer. Dar ea se afla de partea cealaltă a lumii. Insula aceea părea atât de departe de Jennifer și de Boston, încât ai fi zis că era pe altă planetă. Regulile și codurile de bună purtare care se aplicau acolo erau la fel de folositoare ca un palton de lână.

Muncise fără întrerupere luni întregi. Avea dreptul la o noapte de plăcere, nu-i așa? Trăise într-unul dintre cele mai exotice locuri de pe pământ și nu avusese nici măcar o ocazie să guste din plăcerile lui.

Gândurile raționale se înlănțuiră în mintea lui, dar chiar și fără ele ar fi acționat. Lunile de abținere sexuală, băutura tare pe care o savurase, cadrul tropical, femeia frumoasă erau o combinație puternică de afrodisiace cărora nu reuși să le reziste.

Auzind că se apropie, ea întoarse capul și îi aruncă o privire scrutătoare cu ochii aceia de un albastru care îi

tăia răsufllarea. Părul mai întunecat decât inima nopții fusese strâns într-un coc la ceafă și împodobit cu două flori albe de hibiscus. Singura bijuterie era o pereche de cercei cu perlă, fiecare perlă fiind la fel de mare cât o mărgică.

Chiar dacă nu aveau nici un defect, opalescența lor nu se compara cu pielea ei. Era catifelată, moale, perfectă. Și foarte mult din ea era la vedere. Gâtul. Pieptul. Linia unui sân. Picioarele. Nu purta ciorapi și avea sandalele cu toc înalt. Până și picioarele ei erau frumoase. La fel ca brațele. Într-o mână purta o geantă de seară din satin. O asemenea frumusețe, o asemenea raritate, o asemenea perfecțiune! Trupul lui Scout vibra de dorință.

Ea stătea în spatele unei sculpturi. Reprezenta un zeu păgân, care avea un zâmbet ghiduş și cu un falus exagerat. Scout își aminti ziua în care pusese statuia acolo. Fusese subiect de discuție pe tot șantierul. Se făcuseră multe glume, una mai obscenă ca alta.

Acum putea jura că zâmbetul insolent al statuii era îndreptat spre el. Parcă afurisitul știa despre starea lui fizică și se delecta cu malițiozitate. El făcu un semn spre idol și îi vorbi femeii.

- Prieten de-al tău?

Spera să fi început bine, dar mai degrabă se aștepta ca ea să-l respingă. Îi crescuseră inima în piept când buzele ei, lucioase și date cu ruj, se întredeschiseră într-un zâmbet care dezvăluia dinții perfecți, așa cum era totul la ea.

- Este prietenul tuturor. E zeul erotismului.

Ah, în regulă! Limbajul nu avea să fie o barieră. Vorbea engleza. Avea accent, dar unul foarte frumos. Vocea îi era scăzută și răgușită, ca șoapta valurilor din spatele ei.

Scout zâmbi prudent.

- Îmi pot da seama de asta. Cum îl cheamă?

Ea îi spuse. El se încruntă.

- Numele ăsta are cel puțin douăsprezece silabe, și toate sunt vocale.

De când sosise acolo, reușise să învețe câteva cuvinte în dialectul nativ, dar toate aveau de-a face cu domeniul construcțiilor. „Du-te să-ți faci treaba!” nu era ceva ce și-ar fi dorit să-i spună unei femei.

Dar, chiar dacă ar fi știut cuvintele corecte, nu putea să-i spună ce avea în minte. „Tipul ăsta neînsemnat nu se compară cu mine la capitolul excitare. Sunt tare ca o piatră și, scumpo, tu ești motivul. La tine sau la mine?” Cuvintele acelea nu păreau potrivite pentru a începe o conversație.

- Numele meu este Scout Ritland.

Întinse mâna. Ea o întinse pe a ei. Era rece, mică și fină.

- Chantal duPont. Retrăgându-și mâna, adăugă: A fost o plăcere să fac cunoștință cu tine, domnule Ritland.

Apoi se întoarse să plece.

Scout avu nevoie de o clipă ca să-și revină după zâmbetul ei orbitor și senzația trezită de mâna ei într-a lui. Când își reveni, i se alătură în timp ce ea o luă pe una dintre cărările pietruite care duceau spre perimetrul stațiunii.

- O să lucrezi la hotel? întrebă el, într-un efort de a prelungi discuția.

Ea îi aruncă o privire amuzată.

- Puțin probabil, domnule Ritland.

- Atunci ce faci la petrecere?

- Am fost invitată.

El fu obligat să o prindă de braț pentru a o opri. Ea se întoarse cu fața spre el. Razele lunii îi proiectau umbre pe chip printre ramurile copacilor de deasupra lor.

- Nu am vrut să fiu nepoliticos, explică el. Sigur că ai fost invitată. Dar nu te-am mai văzut pe aici și mă întrebam ce...

- Nu m-am supărat, îl întrerupse ea încet.

El se uită în jos la ea, captivat de chipul ei minunat, de ochii și de gura ei. Degetele lui rămaseră pe brațul ei. Nu simțise niciodată o piele mai fină. Ea coborî privirea și îi atrase atenția asupra faptului că încă o atingea. Cu regret, el își slăbi prinsoarea. Numai când își retrase mâna își dădu seama că în cealaltă încă avea paharul de puncti.

- Ai vrea să bei ceva? întrebă el, simțindu-se ușor ridicol.

- Nu, mulțumesc.

- Nu pot să spun că te condamn. Este mai tare decât o lovitură zdravănă dată de catâr.

Schițând un zâmbet, ea întinse mâna spre pahar și îl duse la buze. Privindu-l peste margine, bău conținutul, apoi își trecu limba peste buze și linse fiecare picătură rămasă.

- În afara de cazul în care ești obișnuit cu asta, domnule Ritland.

Ea îi înapoie paharul și ieși de pe cărare, pășind în junglă.

Uimit, Scout o privi lung. Atâta băutură dată pe gât atât de repede i-ar fi dat gata până și pe bărbații în toată firea. Ea o băuse ca pe lapte și încă se ținea pe picioare. În plus, urma calea întunecată din junglă cu tăcerea și abilitatea unui prădător de noapte. Frunzele abia dacă